

השגחה פרטית

דברי התעוררות וחיזוק וסיפורי השגחה מופלאים המתרחשים בימינו מתוך "קו השגחה פרטית"

פרשיות תצוה - כי תשא תשפ"ה • עלון מס' 159

השגחה שבועית

צו חובת פרסום

ישנם אירועים שיש עליהם צו איסור פרסום, וישנם כאלו שיש עליהם מצוות פרסום. בימים אלו כל עוסק העם היהודי במצוות פרסום הניסים והנפלאות, שהקב"ה עשה לעמו ישראל בימי מרדכי ואסתר.

רואים את חשיבות פרסום הניסים באופן מופלא, עד כדי כך שהאלשי"ך הקדוש אומר (ט, יט) שמרדכי הצדיק רצה שכלל ישראל יקבעו ימים אלו כחג לכל דבר, שיהיה אסור בעשיית מלאכה, אולם העניינים והאביונים חששו לקבל עליהם עוד יום של ביטול מלאכה. מרדכי הצדיק לא וויתר, ברוב חכמתו הוא הבין את פחדם של העניים שלא רוצים להפסיד את הפרנסה של פורים, ולכן קבע את מצוות משלוח מנות איש לרעהו ומתנות לאביונים. כעת כבר ישמחו כולם עם יום הפורים.

גם בדור שלנו, כשהקב"ה עושה לנו ניסים, יש על זה צו פרסום: צו שכל יהודי שיש לו פה צריך להודות להקב"ה, ובפרט אלו שיש להם כח השפעה. הבה נרבה בשבח ובהודיה להקב"ה.

כולנו השתוממנו לשמוע על הגס העצום שעשה ה' לעמו ישראל ביום חמישי בלילה, כ"ב בשבט. שונאי ישראל ימ"ש תכננו בצורה מדוקדקת פיגוע רצחני בממדים לא נתפסים. הם הכניסו חמישה מטעני נפץ בחמישה אוטובוסים, מכוונים להתפוצץ בשעה 9:00 בבוקר, בזמן שהם הומי אדם. המחבלים ישבו וחיכו לשעה 9 בבוקר של יום שישי, כדי לשמוע שתוכניתם הצליחה ר"ל.

והנה, אבינו אב הרחמן שבשמים, רצה להראות לנו מי מנהל את העולם, הוא רצה להראות לנו את ההגנה ש'הוא' נותן לנו, את האהבה שיש לו אלינו, את ההשגחה המופלאה על עם ישראל, ושלוש אוטובוסים ששהו בחניון התפוצצו בשעה 9:00 בלילה. בשני האוטובוסים האחרים, המטענים התגלו בזמן והזוועה נמנעה.

בזמן הזה קרו עוד כמה וכמה ניסים, שיש כאלו שמתביישים לפרסם, ועושים על זה צו איסור פרסום. אבל אנחנו, מחובתנו לפרסם ולהודיע שאבא שלנו מראה לנו מי הוא השומר האמיתי, ומרוב אהבתו מגלה עלינו שמירה מיוחדת. שמירה שיש לעם ישראל בכלל, ובפרט בארץ הקודש.

יזכנו ה' ונמשיך לראות עוד ועוד ניסים ונפלאות, ולהודות ולהלל לשמו הגדול.

שבת שלום ומבורך
פינחס שפר

דברים שבל

על פי השיעורים בספר חובות הלבבות "שער הבטחון"

יושב תהילות ישראל

שישראל משבחין לקב"ה, משרה שכינתו עליהם ומגן בעדם.

אילו מילים מרגשות, איזו עוצמה טמונה כאן. עומדת עקרת בית ובוחשת בסירים. את הזמן הזה היא מנצלת כדי להודות לה' ולפרט על כל הטובות שהוא עושה עימה. על האוכל הטעים שהיא זוכה להכין לבני הבית, על הילדים היותר מוצלחים וגם הפחות, על הדירה שעתידיה לגדול ועדיין מצפים לישועה בעניין, על החוכמה של התינוק, ועל התינוקות שכבר גדלו וכל כך רוצים עוד, על הניסים שה' עושה לעמו ישראל, ועל הניסים שאנחנו כל כך מצפים שיקרו. היא עומדת ומפרטת איך ה' יתברך מנהיג אותה ואת ביתה בחסד וברחמים, בתשומת לב ובאהבה. היא מתרגשת ודומעת, ואותה העת - עת רצון היא. אצלה במטבח יש השראת השכינה! היא פונה לחדר הכביסה, ומשבחת את ה' על שהוא מלביש ערומים ושולח לה כל כך הרבה פריטי לבוש לטפל בהם. היא מודה על בניה ובנותיה, על מה שיש ועל הטוב שיגיע, ויש השראת השכינה בחדר הכביסה!

במדרש שיר השירים (ב, ט) כתוב: "דומה דודי לצבי". מה צבי זה מדלג מהר להר, מבקעה לבקעה, מאילן לאילן, ומסוכה לסוכה, מגדר לגדר - כך הקדוש ברוך הוא מקפץ מבית הכנסת זה, לבית הכנסת זה, מבית מדרש זה, לבית מדרש זה. כל כך למה? כדי לברך ישראל. כל קילוס וקילוס שישראל מקלסין להקדוש ברוך הוא, הקב"ה יושב ביניהם, ככתוב: "ואתה קדוש יושב תהילות ישראל".

והרי אפשר לצאת מהכלים מדיבורים מתוקים אלו. "נורא תהילות עושה פלא", התהילה של ישראל מצטרפת לתהילה של המלאכים, ואנחנו, בשבחים שלנו, נותנים כוח לפמליה של מעלה, והקב"ה מחכה לכל שבח ושבח של כל אחד מאיתנו.

יזכנו ה' לראות את חסדיו תמיד, ונרבה להודות לו ולשבחו עד בלי די, כמו שנאמר: "הודו לו ברכו שמו, כי טוב ה' לעולם חסדיו".

(מתוך שיעור 281 בשער הבטחון. לשמיעת השיעור הקישו 4 לאחר בחירת השפה, או בחיגוי ישר 02-3011904.)

בקשו רחמים מרובים עבור האבך
ר' יצחק בן פשא {קלצקי} י"ו
קו לחלוקת פרקי תהילים ולקבלות טובות:
077-4822963

אחת ממעלותיו של המתחזק באמונה ובטחון, היא זה שהוא רגיל להודות, להלל ולשבח לאדון הכול.

מה ההבדל בין הודיה לשבח? הודיה זו ההכרה בעצם הטובה: קיבלנו משהו טוב? עלינו לומר תודה. זה כל כך בסיסי ונימוסי, אנושי ופשוט. השבח הוא כבר שלב נוסף. זהו כבר פירוט של הטובה. אדם נכנס לאולם שמחות, ומקבל מנה הראויה להתכבד. בשלב ראשון של הכרת טובה, הוא אומר תודה על כך שהגישו לו אוכל. בשלב היותר מתקדם ויותר מפרק, הוא מפרט ואומר: כמה האוכל היה טעים, כמה השניצל היה דק, כמה המלפפון חמוץ היה קטן... המארח דאג אפילו לשהיית מתוקה וקרה, וגם דיאטטית, והכול היה בכלים נקיים... איזו אווירה טובה הייתה שם, בעלי השמחה קיבלו את האורחים בסבר פנים ובלב שמח. כל הכבוד להם על כך שדרשו בכל תוקף מבעלי התזמורת, שבעת הסעודה ינעימו את השמחה בקול נמוך, כדי שהאורחים החשובים יוכלו להחליף מילה זה עם זה ולא יצטרכו לצעוק את הלחש הידוע "דבר בקול, אני לא שומע"... הוא מתפעל ומשבח ונכנס לפרטים הקטנים, ובעלי השמחה מתמוגגים ונהנים מכך שיש מי ששם לב להשקעה שלהם.

כאשר אנו ניגשים לשבח את בורא עולם, הרי זה פירוט של התודה. אנו ניגשים לא רק להודות על המתנות, אלא לפרט את נפלאות הבורא, כמה רחמים יש כאן, אילו דיוקים ותזמונים מפעילים. מספרים עוד ועוד פרטים שמגדילים את הגס ומעצימים את הטובה.

השבח מורה על כך שאנו שמים לב לפרטים הקטנים, שהאבא הטוב שבשמיים עושה לנו, בראיו, כדי שיהיה לנו הכי טוב. ולשבחים האלו הוא יושב ומחכה, כמו שנאמר: "יושב תהילות ישראל" (תהילים כב).

בירושלמי, מסכת סוכה, מובאים דברי הלל הזקן: וכי לשבח ולקילוס הוא צריך? הרי יש לו שם למעלה רבבות מלאכים שישוררו לו. ההסבר לזה הוא, כי יש שני פסוקים: האחד על אודות דוד המלך, הנקרא (שמואל ב, כג) "נעים זמירות ישראל", והשני על הקב"ה, "יושב תהילות ישראל".

מסבירים המפרשים: נעים לפניו יתברך, שכלל ישראל מהללים אותו. ומביאים את המדרש (בראשית רבה מח, ז): על כל שבח ושבח

הצטרף גם אתה לרבבות היהודים מכל העולם ששינו את חייהם, חייג:

מארגן ישראל 02-30-11-300 • מארה"ב 151-86-130-140 • מאנגליה 00-330-3900-489 • מבלגיה 00-380-844-28 • מאוקראינה 380-947-100-633 • מארגנטינה 00-3988-4031 • מדרום אפריקה 00-87-551-8521

קו לנשים - שלוחה 4 בתפריס הראשי

קו השגחה פרטית

אידיש. עברית. אנגלית.

ניסיון שבכל יום

סיפורי השגחה מופלאים שסופרו ב"קו השגחה פרטית"

מהקרקור עד הסיפור

זה לא עזר! התברר שיש לי כאן מלחמה עם צוות של עכברים, שכנראה מגלים אחד לשני את כל הסודות. ראיתי בעיניים עכבר שמתקרב למלכות ועוקף אותה! שום דבר לא קרה לו, רק לי עלה הדם לראש. העכברים כבר הפכו מאורחים לבני בית. הם נכנסו לכל מקום, אפילו למיטה שלי.

חודש שלם ארך הסיט הזה. במצרים היה רק שבוע אחד של מכת צפרדע, ואני חייתי עם העכברים ארבעה שבועות בלתי אפשריים. החברים הצטערו בצערי, וכל אחד הפריח איזו בדיחה על חשבוני. הציעו לי לשים כלוב, ובאמת שמת. בתקופה הזאת עשיתי דוקטורט בכל מה שקשור למלחמת האדם בעכבר.

יום אחד פגש בי שכן. כמעט לא יוצא לנו להיפגש, כי השעות שבהן אני יוצא מהבית, אף פעם לא חופפות לשעות שלו, אבל הפעם בורא עולם ריחם עליי, ונפגשנו, והוא שאל אותי: "מה שלומך? מה נשמע?"

סיפרתי לו על המצב הנורא אצלי בבית, והוא אמר לי: "תשמע, פה קרוב, בבית הכנסת הסמוך, לומדים עכשיו שיעור תורה. נחכה שהרב יגמור את השיעור, ותשאל אותו מה הוא אומר על זה".

הנהנתי, אף על פי שלא כל כך הבנתי איך העניין של העכברים קשור אליו, הלכנו לשם והוא אמר לי, "בוא ניכנס, תקשיב קצת, תינהג".

לא היה לי משהו אחר לעשות בזמן שאני מחכה, אז נכנסנו לשיעור, ובדיקו אז, כמה שניות אחרי שנכנסתי, הרב התחיל לספר סיפור מהגמרא, על רבי פנחס בן יאיר שהזדמן לעיר אחת, ותושבי העיר באו אליו בבקשה שישוע אותם ממכת העכברים שפקדה את עירם. קרא רבי פנחס לכל העכברים וביקש מהם שיספרו לו מדוע הם אוכלים מהתבואה, והם ענו לו שהתושבים אינם מקפידים על מעשרות, ולכן ניתנה להם רשות לקחת את המעשר משדותיהם.

אחרי השיעור ניגשתי לרב, ושאלתי אותו מה לעשות נגד העכברים אצלי בבית. הרב אמר לי: "שמעת את הסיפור. תן עשרים אחוז לצדקה, והעכברים יעזבו אותך".

"אבל למה לתת צדקה?" טענתי, "מי שאין לו כסף, שילך לעבודה. הוא ירוויח, ויהיה לו. מה זה קשור אליי שאין לו כסף?"

למרבה הבושה, עד אז לא נתתי אגורה אחת לצדקה. שום ארגון משום סוג לא קיבל ממני פרוטה. אני עובד, ואני קונה בכסף בשביל עצמי. מה פתאום לתת ממנו לאחרים, שלא עבדו עליי? והנה עכשיו לא הייתה לי ברירה, וזה היה לי קשה מאוד מאוד. הרב אמר שיש בתורה מצווה לתת צדקה, ושהי אוהב אותי ומראה לי שהוא מחכה לצדקה שלי.

השתכנעתי, אבל שאלתי, "למה עשרים אחוז? למה לא מספיקים עשרה?" "עשרה אחוזים זה בשביל שלא תהיה עני, אבל עכשיו אתה צריך ישועה. אתה צריך סגולה, פתרון למצב, ולכן עשרה אחוזים זה לא מספיק. אתה יכול לתרום את העשרים אחוז לבית המדרש פה, יש כאן כולל של

לפני חמש שנים, ערב אחד ערכתי קנייה גדולה בצרכנייה. מילאתי סל בשווי של שמונה מאות שקלים, לקחתי מונית עם כל הכבודה, והרגשתי עם זה ממש טוב. היה לי נעים לדעת שאני עובד ומרוויח, ויכול לפרגן לעצמי את כל השפע הזה.

כשנכנסתי הביתה, כבר היה מאוחר מאוד בלילה. חילקתי את כל המוצרים לארונות ולמדפים המתאימים, וסגרתי את הארונות כמו שצריך. רגע לפני שאני הולך לישון, אני שומע מין קרקור מכיוון הארון. זה היה משונה מאוד. הן רגע קודם לכן הכנסתי לשם מוצרים חדשים, ולא ראיתי שום דבר חשוד, ועכשיו, פתאום משהו זז שם.

הייתי עייף כל כך, שלא היו לי כוח וסבלנות לבדוק את העניין, והלכתי לישון.

בבוקר ניגשתי לארון כדי להוציא קפה, וגיליתי שהחבילה של הפתיתים פתוחה. דווקא לגבי החבילה של הפתיתים, היה זכור לי שבדקתי שהיא סגורה היטב. לא היה לי כל ספק בכך שהיא נפתחה בהיותה בארון. אולי יש שם סכין, ובדיקו החבילה התחככה בסכין ונשרטה? לא הגיוני כל כך, אבל גם לא מופרך לגמרי. ואם יש סכין, אוציא אותה, שלא תגרום לי לנזקים נוספים.

פיניתי את המדף, הורדתי את כל המוצרים אל השיש, ואז שמתי לב ללכלוך מוזר, לא מהסוג שאני רגיל לנקות מפעם לפעם. זה כבר היה ממצא ששווה התייחסות, והחלטתי לברר את העניין.

אני עובד באחת מרשתות המזון הגדולות, ושם פוגש כל מיני חברים לעבודה, וגם לקוחות. מישוה מהם בוודאי יוכל להחכים אותי. שאלתי פה ושם, עד שהוברר, כי אין כל ספק כי החבילה הפתוחה, כמו הלכלוך המוזר, אינם אלא תוצאה של ביקורו של עכבר.

התקשרתי לבעל הבית של הדירה שאני שוכר, והתלוננתי על הביקור. בחוזה השכירות שחתמנו היה כתוב במפורש, שרק אני מחליט אילו אורחים להכניס אליי הביתה. לעכברים אין כניסה בשום אופן. בעל הבית הרגיע אותי שהוא כבר מסדר את הכול, ושלא אותי לקנות על חשבוננו מלכודות דבק שתפוסנה את העכבר או העכברים, אחת ולתמיד.

הנחתי את המלכודות במקומות המתאימים, אבל שום עכבר לא נלכד, והכי גרוע - בטעות תקעתי אני את רגלי שלי בתוך מלכודת אחת כזאת. אח, זה דבק באמת חזק! כמה הייתי צריך לעבוד כדי לגרד אותו מהנעל שלי...

המשכתי להתייעץ עם חברים, והם אמרו לי לשים רעל, שנראה כמו אבקה בכל מיני צבעים. הריח שלו מושך את העכברים, וכך הם טועמים ממנו ולא מספיקים ליהנות מהטעם... קניתי ופיזרתי בכל מקום אפשרי ולא אפשרי. כדי לצאת ידי חובת כל הדעות, שילבתי בין הדבק לרעל, ופיזרתי את הרעל על המלכודות.

השלוחה
לשמיעת

הסיפורים

שהתפרסמו בעלון

6176 * שלוחה 2 ואחר כך 9

מפיצים אמונה ומחיים נפשות

אני רוצה להודות לכם על העלון הנהדר שלכם. התוכן מצוין, ומוגש בצורה קלה ונעימה. בכל פעם שאני מקבל את העלון, אני קורא אותו מההתחלה ועד הסוף ומרגיש השראה גדולה. העלון מאוד מחזק אותי. במיוחד אני מחבב את המדור "לשונם הזהב", המביא מהספרים הקדושים ציטוטים בענייני אמונה ובטחון. תודה לכם, תמשיכו לעשות חיל!

מפיצים אמונה ורואים ישועות

בחורף האחרון סבלו בני משפחתי קשות ממחלות החורף. כמעט לא היה יום שבו אחד מבני הבית לא חש שלא בטוב: פעם שפעת, פעם הצטננות ופעם דלקת ריאות... החלטתי לתרום להפצת האמונה, לזכות בריאותם של כל הילדים. מאז תרומתי, לפני יותר מחודש, ברוך ה' כלנו בריאים ושלמים.

אברכים וזו צדקה מהודרת".

ראיתי בעצמי איך הרוח מעיפה את החלונות של המבנה, והקרזון כולו עושה רושם עני ודל, אבל רציתי להיות בטוח שהרב לא מדבר רק בעד עצמו. הרי זה הכולל שלו, אז בטח שהוא ישמח לקבל ממני כסף. אמרתי, "ואם אתן את העשרים אחוז למישהו אחר, זה יעזור?"

והוא אמר לי, "כן!"

באותו לילה היה שיא הסיוט. איני רוצה לגרום פה למישהו לבחילות, ולכן אחסוך מכם את התיאורים. המפגש עם העכברים היה בלתי נסבל לחלוטין, ומיד בבוקר החלטתי להביא את המעשר לצדקה. נזכרתי ביהודי שהוא אברך כולל, ויש לו בית מאוד מאוד פשוט. הוא חי בצניעות ומפרנס את המשפחה שלו בקושי. הלכתי אליו, ונתתי לו את כל העשרים אחוז מהמשכורת האחרונה שלי.

באותו יום לא עבדתי. אני חוזר הביתה אחרי שנתתי את הכסף, פותח את הדלת, ומגלה חמישה חברי, הלא הם העכברים שמיררו את חיי בחודש האחרון, וכולם כבר לא יכולים להזיק.

פיניתי אותם החוצה, ושוב לא הגיעו אליי עכברים. הסיפור נגמר!

אני מוכרח להוסיף עובדה מדהימה: במשך הזמן עברתי דירה, ונכנסתי לעבודה באזור אחר בארץ. לפני שפתחתי את המחסן אמר לי אחד העובדים, "תזזהר! תדע לך שעכבר יכול לקפוץ עליך". אמרתי לו, "אני לא מפחד מעכברים". פתחתי את המחסן, ושום עכבר לא קפץ. סידרתי שם כל מה שהייתי צריך לסדר, ולא פגשתי אף לא עכבר אחד. חברים שלי לעבודה התלוננו שהמקום שורץ עכברים, אבל אני מעולם לא נתקלתי באף אחד מהם.

רק פעמיים נתקלתי בעכבר, ובשתי הפעמים ידעתי בדיוק למה זה קרה. זה היה כשעבר קיבלתי משכורת, והמעשר התעכב אצלי ועדיין לא מסרתי אותו לצדקה.

בעצם, זה לא מעשר, זה חומש. אני נותן עשרים אחוז, ולא מפסיד כלום. ההפך הגמור הוא הנכון: אחרי שאני נותן יש לי תחושה טובה, רוגע ושלווה. אני מרגיש איך הקב"ה הולך איתי לכל מקום, ומזכיר לי שהוא נמצא.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה החדשה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 195.)

סכום הקנס הוקטן לעשירית

יש מקומות שהייתי רוצה שיזכרו אותי תמיד, כמו לדוגמא, בעליה החדשה לצינור של בעל חובות הלבבות, ויש מקומות שאני מעדיף שישכחו ממני לגמרי, כמו לדוגמא: משרדי מס הכנסה.

מה עושים כשקורה בדיוק ההיפך?

ברשות המסים חייבו אותי בקנס של 6800 ש"ח. זהו סכום של משכורת חודשית ממוצעת וממש קשה לי להיפרד ממנו. לו לפחות הוא היה הולך לצדקה... החלטתי, שהפעם אני עושה משהו כדי שיזכרו אותי במקום הנכון, ותורם ל'השגחה פרטית' הוראת קבע. ככה אני יהיה שותף בזיכוי הרבים העולמי. תרומה זו לכשעצמה כבר השרתה עליי רוגע. אני עשיתי את שלי, וה' יעשה את שלו.

תוך יומיים ראיתי ישועה. סכום הקנס הוקטן ל - 750 ש"ח בלבד.

עד היום הארבעים

רציתי לעזור לאחותי, שתמצא את זיווגה במהרה. הצעות - לא היו לי, אבל תרומה להשגחה פרטית יכולתי לתת.

נהייתי שותף בזיכוי הרבים העולמי לזכות אחותי שבעז"ה תתארס עד 04 יום מתחילת השותפות, וברוך ה' ביום ה-39 היא התארסה.

עיסקה תוך שעה

אני עוסק בנדל"ן. זה יופי של מקצוע למי שרוצה חיזוק באמונה. או שיש לך הכנסות משמעותיות מעסקאות שוות, או שהשטח צחיח, כאילו לכולם כבר יש דירות, ואף אחד לא צריך אותך.

ביום חמישי האחרון כבר הייתי מיובש. תקופה ארוכה שלא היו עסקאות. אחרי תפילת שחרית ראיתי את העלון הכחול של השגחה פרטית. הוא חיזק אותי מאד, ובו במקום הבטחתי, "אם אני סוגר עיסקה היום, אני נהיה שותף בהפצה של ארבעים בתי כנסת!"

זמן קצר אחר כך, בשעה תשע בבוקר, מישהו התקשר וביקש לסגור עיסקה. ראיתי כי טוב, ומיד הבטחתי שמונים בתי כנסת, אם אני סוגר עיסקה נוספת בימים הקרובים. כבר ביום ראשון השבוע סגרתי עיסקה נוספת! היום אני מבקש לחייב את חשבוני בהוראת קבע להפצת האמונה בשכונה שלימה של שבעה בתי כנסת. משתלם לקחת חלק בהפצת האמונה.

מפיצים אמונה לכל יהודי בכל העולם

זכו בשותפות קבועה "בשכונה שלמה"

לזכות אסתר בת יהודית
לזווג הגון בקרוב

זכו בשותפות קבועה "במוקד הפצה"

לעילוי נשמת הצדקת אילת בת אמן וגאולה
נחן מאילת
שקירבה רבים מאמינו לאבינו שבנשמים
לרפואת שרית בת מאיה
יעקב אליעזר בן אסתר פרומט לזווג הגון בקרוב

רחל בת נעמי לזווג הגון בקרוב
אברהם בן נעמי זש"ק
רות בת נעמי רפואה שלימה בקרוב
משה בן אודליה סגירת החובות בנקל

קח גם אתה שותפות קבועה בהפצת "ההשגחה פרטית" לכל יהודי בכל העולם

ותזכה גם אתה לראות את ההשגחה הפרטית בכל העניינים
התקשרו עכשיו למוקד הישועות 02-6313-742
או בקו השגחה פרטית 02.30.11.300 | שלוחה 6

העברה לבנק לאומי
סניף 902 | חשבון 57390056
משלוח בדואר
ל.ת.ד. 5475 ירושלים
בעמדות נדרים פלוס
ע"ש השגחה פרטית

גם אתם תהיו שם

ותזכו לישועות מעל דרך הטבע

מעמד תפילה | על הציון
בזמן המסוגל | הקדוש
יום | של בעל חור
נִית | אסתר | בות הלבבות

למסירת שמות

התקשרו עכשיו

6176* שלוחה 2

או בעמדות נדרים פלוס

חיכו ארבע שנים

זכיתי להיות סופר סת"ם, ולכתוב ליהודים פרשיות של תפילין. עשר שנים אני במקצוע, וסיפור כזה טרם קרה לי...

כלל קבעתי, והוא, שאני עושה את כל ההשתדלות כדי לעמוד בלוח הזמנים. כאשר מזמינים אצלי פרשיות לבחור בר מצווה, הזמן שבו הפרשיות עוברות לידי של האב הוא חודש לפני הבר מצווה. ברוך ה', לרוב, העניינים מסתדרים וכולם מרוצים.

לפני חודש התחלתי לכתוב פרשיות של תפילין לבחור, שיום הבר מצווה שלו יחול בעוד חודשיים. לפי הצפי ההגיוני הייתי אמור לעמוד במועד שנקבע, אבל הקב"ה סידר לי תוכנית אחרת. חליתי בשפעת מהסוג הפחות נעים, ורתקתי למיטה, ולא הצלחתי להגיע לכתיבת הפרשיות. כמה ימים לפני המועד התקשר אליי אביו של הבחור ושאל, "מה קורה?"

עניתי לו בחצי פה, כי לא הספקתי לכתוב את הפרשיות. הסברתי שחליתי, היה לי אונס, ופשוט לא הגעתי לזה, מסיבה מוצדקת.

בחיידר עוד היו המלמדים מקבלים פתק על איחור מסיבה מוצדקת, אבל בחיים, הפתקים האלו לא מעניינים. הקלף מעניין הרבה יותר, ואם הוא ריק, לא תעזור שום סיבה.

"תראה", אמר לי האבא, "הבחור שלי מתפלל כל יום לה', שיוכל להניח תפילין משלו, ולא מגמ"ח, עוד לפני הבר מצווה".

אמרתי שאעשה מאמץ, ופניתי לבדוק האם יש לי משהו במלאי. מצאתי פרשיות שכתובות בכתב בית יוסף. אמנם אבי הבחור נוהג להניח תפילין שבהן כתב אר"י, אך גם כתב בית יוסף הוא כשר בעבורו. הצעתי שהבחור יקבל כרגע תפילין עם פרשיות אלה, ואחר כך, כשאסיים את כתיבת הפרשיות בכתב אר"י, אחליף לו אותן.

האבא נטה להסכים לזה, אבל ממש רגע לפני שהכנסתי את הפרשיות לבתי, הוא התקשר ואמר שהבחור רוצה שכבר מההתחלה תהיינה לו פרשיות של האר"י. האבא התחיל לומר שאולי יפנה לסופר אחר, ולי זה היה אכפת מאוד.

חשבתי, מאין יבוא עזרי? בקשתי מה' שישלח לי פתרון, ופתאום נזכרתי באחד מעמיתי למקצוע, חבר, שאצלו נמצאות פרשיות שלי בכתב אר"י. הוא כבר היה אמור למכור אותן ולהעביר לי את חלקי, אבל בינתיים זה לא קרה.

התקשרתי אליו ושאלתי, האם התפילין ההן עודן אצלו.

"כן", הוא אמר ביובש.

"תוכל להחזיר לי אותן?"

החבר לא שש להביא לי את התפילין, שאותן התכוון למכור בשלב כלשהו, אבל הסברתי לו את דחיפות העניין, והוא הסכים. את התפילין האלה כתבתי לפני ארבע שנים. זהו פרק זמן ארוך, ומחר ממש שהן לא נמכרו במשך כל התקופה.

פתחתי את הבתיים כדי לבדוק את הכתב, ואולי גם לתקן משהו אם יהיה צורך, ולהפתעתי גיליתי כתב ממש מיוחד. פרשיות מהודרות ביותר, ממש לכתחילה.

שמחתי כל כך בשביל הבחור היקר, שהתפלל מעומק ליבו שיזכה להניח את התפילין שלו כבר מהיום הראשון. הקב"ה הכין לו אותן כבר לפני ארבע שנים.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה החדשה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 193.)

לא נשאר כל זכר

אתמול בבוקר לא שמתי לב האם קמתי על צד ימין או על צד שמאל, אבל מה שעברתי אז, התאים לשני הצדדים יחד. מיד כשקמתי, הרגשתי שהשפתיים שלי נפוחות. התחושה לא נעימה, והמראה עוד יותר מכ. נבהלתי מאוד, והתפללתי לה' שישלח לי רפואה.

הלכתי לרופא, והוא עיגל שתי עיניים בתימהון: "אף פעם לא ראיתי דבר כזה", הוא אמר, "אני מקווה שהמשחות שאתן לך תעזורנה". הוא רשם לי שלושה סוגים של משחות, ושלח אותי לבית המרקחת. הבנתי מיד, שהפעם הרופא ואני יודעים ממש באותה המידה מה קרה לי, והוא פשוט מנסה טיפול, ומחכה לראות מה יקרה.

בבית המרקחת אמרו לי, שלא נראה שהמשחות שהרופא רשם לי תעזורנה, ולכן קבעתי מיד תור לרופא אחר. אולי אצלו לא אהיה חידוש, והוא כבר ידע מניסיונו איך לטפל בשפתי הנפוחות.

הגעתי הביתה וסיפרתי לאשתי על מסקנותי העגומות. "גם יד שמאל שלך נפוחה", היא הורתה על ידי, ואכן כן. הנפיחות המשונה הייתה בולטת. יד שמאל שלי גדלה באופן חסר פרופורציה.

זה היה משונה ממש. על טבעי. מחר ומפחד מאוד. מה הסיפור כאן? איזו מחלה מסתורית יש לי? ואיך זה שהיא פוגעת רק בשפתיים וביד אחת? קיוויתי שכל השאר בסדר, ושלא אגלה פתאום נפיחות נוספת.

"אני חושבת שזה קשור למשהו", התחילה אשתי להגיד. לא היה לה נעים לומר, אבל אני האצתי בה שלא תחשוש, כי פיקוח נפש דוחה כל אי נעימות שיכולה להיות לנו.

"יכול להיות שזה קשור לזה, שלפעמים אתה מדבר בשעה שאתה מניח תפילין".

היא התנסחה בעדינות, כי למרבה הצער, עד אתמול, רק לפעמים קרה שלא דיברתי דברים בטלים עם התפילין.

"יכול להיות שאם תקבל על עצמך לא לדבר עם תפילין, זה יעזור".

קיבלתי על עצמי בקבלה אמיתית מכל הלב, להיזהר בעניין בכל תוקף. מהיום, היינו מהנחת התפילין הבאה, שתהיה מחר, איני מדבר עם התפילין כלל!

למחרת בבוקר, פלא פלאים: אין כל זכר למחלה של אתמול! הכול נעלם כלא היה. ממש התקיים בי בחוש מה שאומרים ב"לשם יחוד" (היום אני פנוי יותר לשים לב למה שאני אומר...), "אשר לו הכוח והממשלה בעליונים ובתחתונים".

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה החדשה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 194.)

חצי מחיר

המגזין
שיאיר לכם את הבית
באור של רוגע ושלווה
פנימית אמיתית
ועוזר לכם
פשוט לחיות טוב.

מגזין השגחה פרטית

גיליון מרהיב עין, גדוש בתוכן עשיר,
הכולל מגוון רחב של מדורים
מרתקים למבוגרים, נשים, וילדים,
כתובים ביד אומן ובשפה קולחת
ומקצועית

2 מגזינים
בחבורת אחת

ב 9 ₪ בלבד
18 ל 3 חודשים ראשונים

את המגזינים תמצאו
באתר www.hagacha.co.il

חייאו כער
02.502.2.502

או בעמדות נדרים פלוס
על שם 'מגזין השגחה פרטית'

לשונם הזהב

השגחה פרטית בספרים הקדושים

כשאדם מעלה את אכילתו לשמיים, פרנסתו מצויה לו

ידוע שבחינות הבריאה היה ארבעה זה למעלה מזה, והם: דומם, צומח, חי, מדבר. וכל אחד מצפה לעלות למעלה. והארץ מתאוה להוציא פריה, שעל ידי זה היא מתעלה מבחינת דומם לבחינת צומח. וכן הצומח מתאוה לבחינת חי, ולכן הבהמות וחיות מתפרנסים שלא בצער מן הצומח, כי הצומח מתאוה להצטרף לבחינת חי, שכל שצומח לבחינת חי האוכל אותו ומתגדל ממנו. וכל שכן שראוי שכל בחינת החיות ועופות יצפו שיאכלם האדם, כדי להעלותם מבחינת חי לבחינת מדבר, שכיוון שהאדם אוכל אותם, נכללו בו, ובהעלות האדם בשמחתו שהיא חלק אלוהי ממעלה ודבקתו בשורשה, כדכתיב "ואתם הדבקים בה" וגו', הוא מעלה עמו.

אמנם הטעם שאין הדבר כן, שהחי בורח מן האדם ואינו מתאוה לו שיאכלנו, כי בהיות האדם אוכל בכוחו הראוי, אז הוא תיקון גדול להמאכל עצמו, שמתעלה לשורש נשמתו העליונה, כמו שכתוב בפרשה: "ונתן לי לחם לאכול", שהלחם שיתאוה שיאכל אותו, וכן הבגד ללבושו, כי על ידי זה הוא מתעלה, והוא תכלית בריאתו, ונאמר עליו "זה השולחן אשר לפני ה'". [...] וכיוון שאין החי בטוח שיתעלה על ידי האוכלים, וקרוב הדבר שימיתו, על כן הוא בורח ממנו. מה שאין כן בדומם וצומח, שהם בטוחים שיתעלה הדומם בצומח וצומח בחי, ולא יקלקל אותו. והיינו דאמר רשב"א, כיוון שחיה ועוף מתפרנסים שלא בצער אף על פי שאין עליהם עלייה גמורה, שלא נבראו אלא לשמשני, ואני נבראתי לשמש קוני, נמצא אני מעלה לשורשו העליון, והיה ראוי להתאוות אליו יותר, אלא כיוון שהריעותי מעשי וקיפחתי, שהוא לשון כריתתו ולשון כיליון, שמקלקל אותו, הוא בורח. והורי בזה, שאם האדם מכוון באכילתו להעלותו לשורשו, ימצאהו.

(מסכת קידושין פב:)

להמאכל עצמו, שמתעלה לשורש נשמתו העליונה, כמו שכתוב בפרשה: "ונתן לי לחם לאכול", שהלחם שיתאוה שיאכל אותו, וכן הבגד ללבושו, כי על ידי זה הוא מתעלה, והוא תכלית בריאתו, ונאמר עליו "זה השולחן אשר לפני ה'". [...] וכיוון שאין החי בטוח שיתעלה על ידי האוכלים, וקרוב הדבר שימיתו, על כן הוא בורח ממנו. מה שאין כן בדומם וצומח, שהם בטוחים שיתעלה הדומם בצומח וצומח בחי, ולא יקלקל אותו. והיינו דאמר רשב"א, כיוון שחיה ועוף מתפרנסים שלא בצער אף על פי שאין עליהם עלייה גמורה, שלא נבראו אלא לשמשני, ואני נבראתי לשמש קוני, נמצא אני מעלה לשורשו העליון, והיה ראוי להתאוות אליו יותר, אלא כיוון שהריעותי מעשי וקיפחתי, שהוא לשון כריתתו ולשון כיליון, שמקלקל אותו, הוא בורח. והורי בזה, שאם האדם מכוון באכילתו להעלותו לשורשו, ימצאהו.

(ספר המקנה)

על ידי הבטחון האדם מונע מעצמו טרדות ויגיעות

העמל לפרנסתו הוא עונש על שהרע את מעשיו, כי בכדי לקיים "בזעת אפך תאכל לחם" די בלקיטה שעל יד הבית, כדרך שלקטו ישראל את המן, וכל העמל לפרנסתו הוא משום שקיפח את פרנסתו. על זה גופא שאומר האדם בליבו כי עמלו ויגיעו הם המביאים לו פרנסה, על כך גופא הוא נענש שצריך לעמול קשה לפרנסתו, ועל ידי כן הוא מאשר בליבו את מחשבתו המוטעית, שהרי הוא רואה שכמה שהוא עמל יותר הריהו מתפרנס ברווח יותר, וכך הולך מדחי אל דחי, וכל זה נגרם לו מחוסר מידת בטחון. נמצא שהאדם עצמו מוהך את מצבו, המעולה כדוגמת מצבם של ישראל במדבר, והופכו לתוכחה ולגיהנום על ידי זה שאינו בטוח בבואו. ולהפך, על ידי הבטחון האדם שלישי ושואג ללא דאגת מחר, ומונע מעצמו טרדות וטרדות הרבה, והקבי"ה נותן לו כל צורכו ברווח כטבע יצירתו.

זה גופא שאומר האדם בליבו כי עמלו ויגיעו הם המביאים לו פרנסה, על כך גופא הוא נענש שצריך לעמול קשה לפרנסתו, ועל ידי כן הוא מאשר בליבו את מחשבתו המוטעית, שהרי הוא רואה שכמה שהוא עמל יותר הריהו מתפרנס ברווח יותר, וכך הולך מדחי אל דחי, וכל זה נגרם לו מחוסר מידת בטחון. נמצא שהאדם עצמו מוהך את מצבו, המעולה כדוגמת מצבם של ישראל במדבר, והופכו לתוכחה ולגיהנום על ידי זה שאינו בטוח בבואו. ולהפך, על ידי הבטחון האדם שלישי ושואג ללא דאגת מחר, ומונע מעצמו טרדות וטרדות הרבה, והקבי"ה נותן לו כל צורכו ברווח כטבע יצירתו.

(חכמת המצפון)

כל אחד מקבל פרנסתו, אלא שמקפחה

מלשון "קיפחתי את פרנסתי" משמע, שניתנה לי פרנסתי, אלא שנגזלה ממני, שבשביל שהריעותי את מעשי ניתנה רשות לחיצונים שיגדלו את השפע. ובה הבנתי מה שמעתי בשם הרה"ק ר' בונם מפרשיסחזא צללה"ה, שכל עני יצטרך ליתן דין וחשבון מדוע הוא עני, כך שמעתי, והדברים סתומים, כי כבר קיבל עונשו במה שהוא עני, ולמה יהיה עוד עליו דין? אך להנ"ל יובן, שיהיה עליו דין מדוע השפע נמסר לחיצונים בסיבתו, וזה חטא נוסף על חטאו, שבגללו נעשה עני.

(שם משמואל)

יש לכם מאמר מחזק מהספרים הקדושים? שלחו אלינו. (עדיפות תינתן למאמרים הקשורים לפרשת השבוע או לענייני דיומא) | במייל T23011300@gmail.com | בפקס 02-6599189

נקודה מתוך שיעור המופלא של הרה"צ ר' יהודה מנדל שליט"א מלייקוד הלימוד ממרדכי הצדיק

בתחילת המגילה אנו מוצאים את מרדכי, שאינו מתחשב בדעה של עם ישראל, שטוענים שחייבים להשתחוות להמן כדי לא להתגרות בו. הוא אינו מפחד מהמן - "ומרדכי לא יכרע", ואף אינו מתרגש ממנו כלל וכלל - "ולא קם ולא זע ממנו!". ואילו בסוף המגילה אנחנו מוצאים מרדכי אחר לגמרי - "רצוי לרב אחיו" (בתרגום פירש - רוצה בגדולת אחיו), "דורש טוב לעמו" (מחפש לעשות טוב גם למי שלא דרש ממנו - אבן עזרא), "ודובר שלום לכל זרעו" (הזכיר הכתוב גדול מעלתו וענוותנותו - אבן עזרא).

ובאמת, זאת התוצאה: מי שאינו מפחד מאנשים אחרים, אוהב אותם. הפחד מונע אהבה, בעוד הביטחון והשמחה בחלקו מאפשרים אהבה אמיתית

כאשר אדם מפחד מאנשים אחרים, במיוחד מכאלו הנתפסים בעיניו כ"חשובים", הוא מאבד את הביטחון בעצמו, ואינו מסוגל לאהוב אותם באמת. פחד זה גורם לו גם לזלזול בערך עצמו, ובעקבות כך הוא מתקשה לאהוב יהודים אחרים. אך כאשר האדם לומד הרבה על בטחון, הוא חש שלם ומאושר ושמח בחלקו, עד כדי כך שהוא מרחם על אלו שלא זכו לחלקו הנפלא!

כאשר אדם מגיע למצב כזה, הוא בשל לאהוב אחרים באמת. הוא מחזק ומאושר מהדיעה כי מצבו הרוחני והגשמי הוא הטוב ביותר עבורו, שכן הוא נבחר עבורו בקפידה על ידי הקב"ה. מתוך תחושת הביטחון והשמחה בחלקו, אדם מסוגל לדון אחרים לכף זכות, ולראות רק את הטוב שבכל אדם.

שיעורי הרה"צ ר' יהודה מנדל שליט"א מלייקוד נמסרים מידי שבוע בעברית, אידיש ואנגלית בשלושה 2 (לאחר בחירת השפה)

העלון יוצא לאור גם באידיש אנגלית וספרדית
לקבלת העלון במייל B023011300@GMAIL.COM

שלוחת סיפורים במייל: hphp6176@gmail.com